

силно и популярно, т. е. щото то да ся ползува отъ силата си само за народното добро; за това, той намървалъ за необходимо, щото кралътъ да е независимъ отъ фантазийтъ на парижския пролетариатъ, но щото той да дѣйствова постоянно и добросъвѣстно наедно съ националното събрание, и щото той да е свързанъ съ събранието съ неразривенъ съюзъ. Фактическата възможность за такъвъ съюзъ той виждалъ въ това, че съвѣтниците на короната трѣбва постоянно да сж най влиятелни предводители на парламентското болшинство. Понеже Мирабо никога не ся стремилъ къмъ республика, и понеже всекога ся ползвалъ отъ вълненията на пролетариата само като орждие противъ феодалната оппозиция, то въ писмата си къмъ графътъ Ламаркъ, той остава свършенно въренъ на онези политически идеи, които исповѣдвалъ, презъ всичкия си животъ. -

За да осъществи тѣзи идеи, нему дѣйствително му било необходимо да стане министръ. Задачата, която си той съставилъ, въ онова време като била за него неиспълнима, то нѣмало защо да ся захваща съ нея другъ чловѣкъ. За да избави по отъ рано бжджщето си министерство отъ угнетающето го безпаричие, Мирабо, представилъ въ събранието предложението за церковнитъ имущества. Щомъ приели това предложение, Мирабо на сжщия часъ представилъ рѣдъ нови проекти. Той предложилъ, щото спокойствието на Парижъ да ся обезпечи съ купуване голъми количества хлѣбъ, завѣжданieto на господарственния дългъ да ся вржи на особено въдомство, независимо отъ министерството